

10 грудня – Міжнародний день прав людини та 70 років із дня прийняття Загальної декларації прав людини

Уряди країн – членів ООН 10 грудня 1948 року визнали права людини “на життя, свободу та недоторканість особи для всіх без винятків”, підписавши Загальну декларацію прав людини. В ній йдеться про загальні, універсальні права людини, що притаманні кожній людській особистості та враховують принципи рівноправ’я і свободи.

Цей документ відіграв і продовжує відігравати визначальну роль у формуванні концепції «гендерної рівності», оскільки доводив рівність усіх людей незалежно від раси, статі, релігії тощо. І це не випадково! Бо біля його першоджерел стояла видатна жінка – Елеонора Рузвельт, яка була представницею США в ООН та очолювала Комісію з прав людини. І яка добилася того, щоб замість загальноприйнятого на той час визначення людини – man - чоловік - було використано human та human beings – людина.

Коли французька Декларація прав людини та громадянина від 26 серпня 1789 року проголошувала, що «всі люди народжуються вільними та рівними у своїх правах», то на увазі мала лише чоловіків – homme. Півтора сторіччя боротьби за права жінок, зусилля жіночого руху, окремих видатних особистостей не пройшли марно!

Але лише у 1993 році на Віденській конференції ООН з прав людини 171 державою-учасницею було підтверджено, що «права жінок є невід’ємною складовою і неподільною частиною загальних прав людини. Повна і рівна участь жінок у політичному, громадському, економічному, суспільному і культурному житті на національному, регіональному і міжнародному рівнях, а також ліквідація всіх форм дискримінації за ознакою статі є першочерговими цілями міжнародного співтовариства» (Віденська декларація і програма дій). Загальна декларація прав людини не є застиглим документом. Вона спонукає до дій досягнення сформульованих в ній цілей!